In Numărul următor:

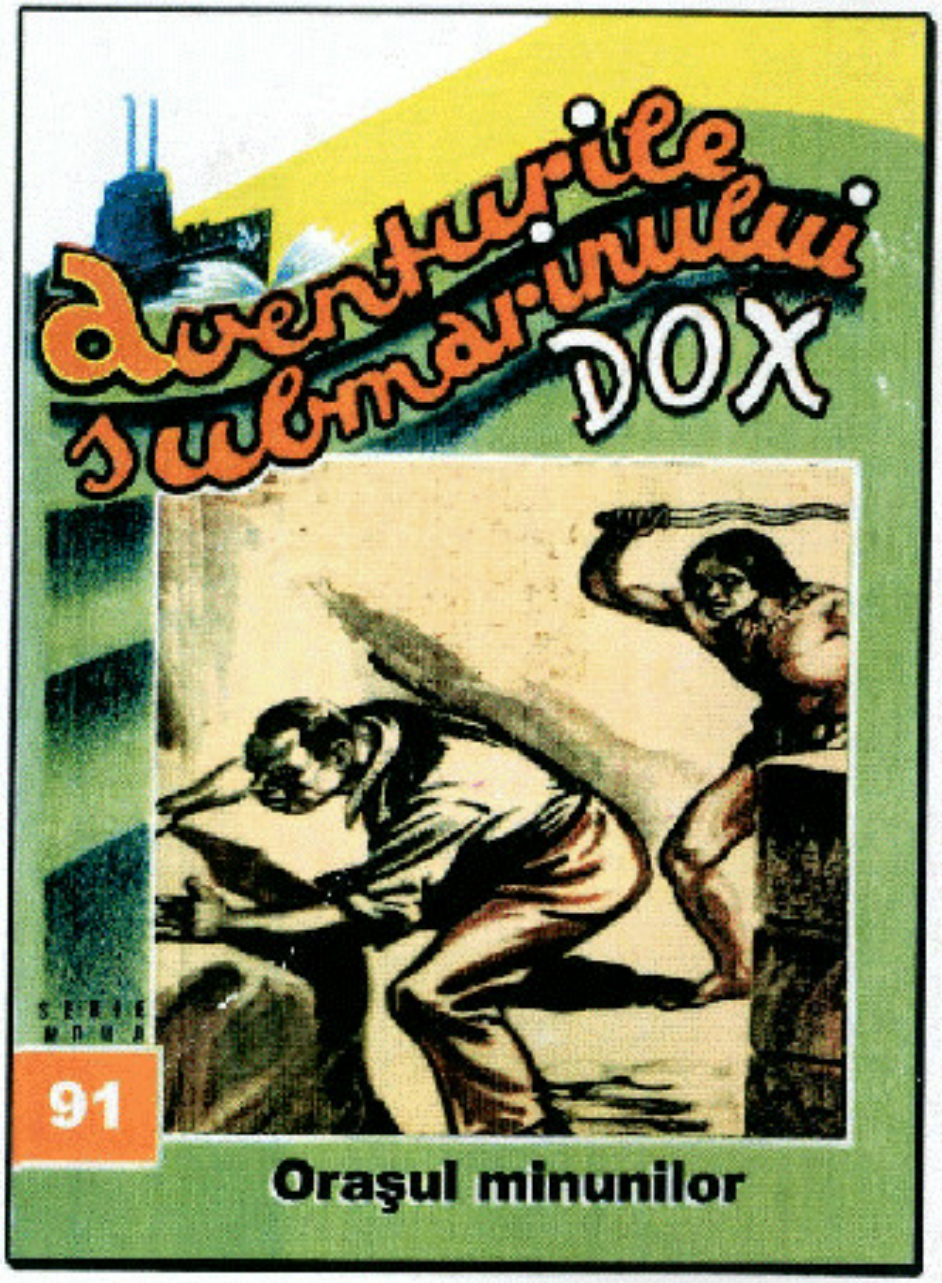

aventura continuă...

editura MARIST
Str. Mihail Sadoveanu, nr. 13, Baia Mare, cod: 430136; www.marist.ro

Aventurile submarinului DOX
SERIE NOUĂ
90
Omul cu un singur ochi

AVENTURILE SUBMARINULUI „DOX”.

De H. WARREN.

Nr. 90.

OMUL CU UN SINGUR OCHI.

Traducere de LIA HÂRSU.

V.2.0

AVENTURILE SUBMARINULUI „DOX”

Un submarin perfecţionat după toate invenţiunile moderne, e urmărit încă din timpul războiului mondial de toate naţiunile europene. Căpitanul Farrow, comandantul acestui submarin, om de o bunătate rară, reuşeşte să descopere pământuri şi ape care nu-s trecute pe nici o hartă

de pe glob şi-şi creează un loc de refugiu pe o insulă pe care o numeşte „Insula Odihnei” – un adevărat rai pământesc.

Dar nu poate fi mulţumit, atâta timp cât fiul său George, un tânăr de optsprezece ani, se află sub tutela unui individ periculos.

Cu ajutorul credinciosului sau servitor, Farrow reuşeşte să aducă pe George pe „Insula Odihnei”. Un testament misterios indică pe acesta ca moştenitor al unei comori ascunse, pe care însă nu o poate avea decât trecând prin primejdii neînchipuite. Toate peripeţiile extraordinare pe care le întâmpina George în tovărăşia unui tânăr prinţ negru, fac din „Aventurile submarinului Dox” una din cele mai interesante lecturi.

I.
LUNTREA MISTERIOASA.

— M-AŞ MIRA SĂ NU ÎNTÂMPINAM iar vreo aventură, zise căpitanul Farrow, primului său ofiţer. Omul vâsleşte ca şi când l-ar fugări diavolul. Ia să-i tăiem calea; suntem oricând gata să ocrotim pe cine are nevoie de ajutorul nostru – dacă îl merită, fireşte.

„Dox”-ul aluneca încet pe unde ţinând coasta de Nord a Sumatrei. Cât cuprindeai cu ochiul nu se zărea nici un alt vas, de aceea căpitanul, socotise că nu e nici o primejdie să plutească şi peste zi la suprafaţa. Şi apoi, ştia că cel puţin o sută de kilometri coasta e nelocuită.

Totuşi zări un kanu, una din acele luntre uşoare de-ale sălbatecilor – ieşind dintr-un golf îngust, ţărmurit fie tufe. În luntre se afla un băştinaş care vâslea cu o grabă nemaipomenită.

Se uita din când în când înapoi, deci era urmărit. Camarazii erau însă deprinşi cu de-alde astea şi ştiau că toţi

fugarii cu care avuseseră de-a face până acum, erau urmăriţi pe nedrept aşa că nu se îndoiră că tot astfel va fi şi în cazul de fată. Băştinaşul zări submarinul şi înceta cu vâslitul. Se zgâi câteva momente la vasul acesta ciudat, întoarse capul spre ţărm şi puse iar mâna pe lopeţi.

— Săracul! murmură căpitanul. Grozav trebuie să-i fie frică de urmăritorii săi că, prefera s-o ia spre noi decât înapoi.

Făcu un semn de îmbărbătare băştinaşului şi cârmi submarinul în direcţia lui. Pe urma dădu ordin prin portavoce să poftească doctorul sus.

— Prieteni! strigă Farrow băştinaşului, în limba malaieza, vino încoace, băiete, ca nu-ţi facem nimic.

Văzuse dintr-o aruncătură de ochi că băştinaşul era foarte tânăr. Se mira de trăsăturile chipului său care arătau o obârşie nobilă, dovadă că. Se trăgea dintr-un vechi neam de stăpânitori.

Tânărul zorea spre submarin în vreme ce Farrow cerceta din depărtare coasta, apropiată. Nu zări însă nimic suspect. Dar George, care venise şi el cu doctorul în turn, strigă, deodată:

— Uite colo, în tufişul de lângă palmierul acela înalt, un alb. Vai, ce chip fioros! A, a pierit iar…

Totuşi căpitanul apucase să zărească o clipă pe alb. Deşi nu-l văzuse bine, necunoscutul i se păru într-adevăr fioros.

— A, ce kanu ciudat, exclamă în acelaşi moment doctorul. N-am mai văzut încă până acum unul la fel. Mai că-ţi vine să crezi că a fost fabricant într-un şantier european.

Luntrea trase lângă submarin şi tânărul băştinaş sări sprinten pe punte, în vreme ce doctorul coborî din turn urmat de George.

Băştinaşul stătea semeţ şi-i aştepta. Bertram îl privi o clipă cu atenţie şi i se adresă, în dialectul Bataşilor, tribul acela al Sumatrei care mai dăinuieşte încă în pădurile şi mlaştinile insulelor şi se împotriveşte cu dârzenie stăpânirii din ce în ce mai mari a albilor.

Tânărul răspunse cam uluit doctorului care strigă în spre căpitan:

— E fiul unei căpetenii şi a fost prins de nişte aventurieri albi aproape de satul său, apoi târât cu ei. Conducătorul acestora – care caută probabil comori îngropate în pământ – pare să fie un adevărat monstru, căci băştinaşul îl numeşte „Omul cu un singur ochi”. Tânărul a reuşit în sfârşit să fugă. Ce facem cu el?

— Îl putem debarca undeva aproape de satul lui, răspunse Farrow. Întreabă-l dacă ne poate indica un punct undeva pe coastă.

Doctorul vorbi iar ceva cu băştinaşul, pe urmă zise:

— După descrierea lui, s-ar afla un mic golf la vreo douăzeci de kilometri de aici, de unde poate ajunge repede în sat. Atât de departe l-au târât aventurierii prin pădure pe bietul băiat!

— Bine, bine, dar cu ce scop?

— Sunt opt inşi sub conducerea chiorului, spuse doctorul după o convorbire mai lungă cu băştinaşul. Au mai luat cu ei şi alţi băştinaşi de-ai diferitelor triburi de prin partea locului, pe care îi pun la munci grele, adică să deschidă cărări prin desiş, să ridice colibe şi să facă pe alocurea chiar săpături. Asta vrea să zică – după cum îmi dau eu cu părerea – ca sunt în căutarea unor vine de aur sau mine de pietre preţioase. Unii din băştinaşi au şi reuşit sa fuga.

— De unde are băiatul luntrea?

— Albii şi-au aşezat aci un lagăr statornic de unde fac expediţiuni prin pădure. Cu ajutorul a doi băştinaşi destoinici chiorul a întocmit kanu-ul de care s-a folosit apoi tânărul. Îi e însă o frică grozavii de şeful albilor, care a ameninţat cu moartea pe cine ar îndrăzni să se urce în el. Să poftească s-o mai facă şi acum dacă îi dă mâna.

Submarinul se depărtase în vremea asta de golful cel îngust de unde fugise Tola – aşa-l chema pe tânărul băştinaş. Luntrea fusese legată cu un odgon de parapet.

Doctorul o putu examina acum mai de aproape.

— E lucrată cu multă îngrijire luntrişoara asta, zise el cu admiraţie. Păcat că nu o putem lua cu noi, aş păstra-o ca o raritate.

— Pentru ce? Nu are nici o valoare, fiindcă a fost făcută de un alb cu uneltele de trebuinţă. Şi-apoi, e primejdie de moarte pentru cine s-ar folosi de ea, adăugă căpitanul râzând.

Râsul însă i se opri în gâtlej căci din toate încheieturile kanu-ului porni a ieşi un fum gălbui care se îngroşa din ce în ce până izbucniră nişte flăcări care îl cuprinseră cu totul.

George tăia repede odgonul şi luntrea ramase în urmă arzând cu o lumină viorie.

Camarazii se uitau uluiţi după ea.

— Chiorul acela trebuie să fie un adevărat monstru cu chip de om, strigă doctorul indignat. A pus pesemne nişte preparate chimice în luntre, preparate care se aprind când vin în atingere cu apa. De aceea proorocea că oricine se va sui în

luntre va muri de o moarte cumplită. Va fi avut el însă grijă ca lui să nu i se întâmple nimic dacă ar face-o.

— Ai dreptate când spui că ăsta, e diavolul cu chip de om, adăugă căpitanul. Aş susţine chiar că a făcut într-adins kanu-ul acesta ca să ispitească pe vreunul din prizonieri la fugă. Când s-ar fi văzut acesta cuprins de flăcări, ar fi sărit în apă şi l-ar fi sfâşiat rechinii.

— Tată, zise deodată George care. Privea kanu-ul aprins ce se scufunda încet în apă, mi-e milă de bieţii băştinaşi pe care ticălosul acela i-a luat de pe la vetrele lor. N-ai vrea să încercăm să-i salvăm? Ce pot opt inşi împotriva noastră?

— Hm… m-am gândit şi eu la asta, răspunse Farrow îngândurat. Cu prilejul acesta am putea cerceta ce e cu ei. Sunt sigur că e o taină la mijloc. Dealtminteri n-avem nici o grabă; chiar dacă mai zăbovim câteva ceasuri nu e cine ştie ce pagubă.

La un ordin al căpitanului, submarinul cârmi mai spre coastă şi porni încet îndărăt pe unde venise. Farrow socotea că chiorul se va fi îndepărtat de ţărm, fiind sigur că fugarul a şi căzut pradă flăcărilor sau rechinilor. Deşi i se putea să nu fi auzit şi el de submarinul „Dox", îşi va fi spus că Farrow nu-şi va pierde vremea să cerceteze mai de aproape ce fusese cu luntrea aceea.

Era încă devreme şi soarele de abia răsărise. Căpitanul se hotărî să debarce împreună cu vreo zece marinari şi să cutreiere pădurea.

Ştia că George, Petre şi doctorul Bertram vor stărui să-l însoţească.

Puse pe doctor să-ntrebe pe Bataş daca vrea să-i conducă în lagărul albilor. Tola se codi niţel, se uita apoi cu luare aminte la chipurile dârze ale camarazilor şi primi. Mai aflară de la el că prin desişul sălbatic e o potecă îngusta care duce la lagărul Albilor. Poteca fusese făcută după porunca chiorului ca să se transporte luntrea pe ea până la ţărm. Vreun fluviu pe care camarazii să poată ajunge cu bărcile lor de aluminiu la insulă nu văzură. Dar George, care îşi dădu îndată seama că primejdia pe uscat ar fi cu mult, mai mare, ruga pe doctor să întrebe pe băştinaş dacă nu curge vreun râu prin apropierea lagărului, căci î se păruse că a zărit, pe când înainta în lungul coastei îndată după răsăritul soarelui, îmbucătura unui râu.

Tola se gândi multă vreme, pe urmă vorbi ceva cu doctorul care tălmăci apoi camarazilor următoarele:

— Sigur nu ştie, dar când chiorul se duce cu doi băştinaşi, care îi sunt devotaţi, s-aducă apă de băut, se întoarce

numaidecât, ceea, ce dovedeşte că trebuie să fie pe-aproape de lagăr vreun rău sau izvor.

— Va fi fost apa a cărei îmbucătură am văzut-o eu azi dimineaţă, strigă cu însufleţire George. Chiar am băgat de scamă că venea şerpuind dinspre pădure. Părerea mea e să înaintăm cu bărcile pe râul acela, decât s-o luăm pe uscat. În orice caz, e mai sigur.

— Ai dreptate, încuviinţă căpitanul. Vom lua cinci bărci fiindcă, dacă izbutim să eliberam pe băştinaşi, îi încărcăm şi pe ei în bărci. Dragă, Rindow, du-te şi pune să tragă la sorţi marinarii care ne vor însoţi.

„Dox"-ul înainta acum ceva mai repede. În turn, Tola fu aşezat astfel ca să nu fie văzut de pe uscat Poate că pe mal chiorul mai pândea încă să se încredinţeze că submarinul şi-a văzut de drum fără să se sinchisească de el.

Când trecură pe lângă mal, nu zăriră însă nimic, nici măcar tufele mişcându-se.

— Nădăjduiesc că vom reuşi să i luăm prin surprindere pe chior şi pe tovarăşii săi, zise căpitanul. Totuşi trebuie să fim cu băgare de seamă, deoarece de la indivizi ca ticălosul acela te poţi aştepta la orice. Am văzut doar de ce mijloace se foloseşte omul acela fioros. Pare să fie un chimist foarte iscusit şi când un om de geniu îşi pune talentul în slujba răului, e mai primejdios decât un altul.

— Atunci să luăm cu noi granatele cu gaze şi să nu şovăim o clipă să ne servim de ele, zise cu hotărâre doctorul Bertram. Mărturisesc că m-am speriat grozav când am văzut kanu-ul cuprins, aşa deodată, de flăcări. Ce imaginaţie se cere ca să întruchipezi aşa ceva. Nici n-aş fi crezut ci e cu putinţă dacă n-aş fi văzut cu ochii mei.

— Mie mi se pare că e o nălucire, adăugă George. Părea într-adevăr ceva drăcesc. De aceea mă voi bucura cu atât mai mult dacă vom reuşi să scăpăm pe bieţii băştinaşi din ghearele acestor nemernici.

— În afară de asta, pe mine mă interesează să aflu ce moşmonesc ei în pădure. Cu siguranţă ca se găsesc în pământul insulei comori ascunse, numai ca să dai de ele, e chestie de noroc, zise doctorul. Sau poate că chiorul are anumite mijloace sau însuşiri.

— Mijloace care nesocotesc omenia, dovada răpirea băştinaşilor, mormăi indignat căpitanul. Şi că o viaţă omenească nu preţuieşte nimic în ochii lui, am văzut ce-a fost cu luntrea.

— Aşa dar, nu trebuie să şovăim. O clipă să-l întâmpinăm cu mijloace asemănătoare, zise George. Mai întâi însă trebuie

să aflăm ce caută ei în pădure. Dacă am putea scoate pe băştinaşi fără luptă din ghearele lor, ar fi şi mai bine. I-am putea sili atunci pe aventurieri să părăsească insula, căci singuri nu pot face săpăturile.

— Ar fi într-adevăr să le jucăm un renghi, zise doctorul zâmbind. Chibzuieşte bine planul, dragă George, ştiu că te pricepi la de-alde astea.

— O să mă silesc. A, uite că am ajuns la râu. E destul de lat după cum văd, ca să-l putem trece cu bărcile.

La o comandă a căpitanului, submarinul se opri. Camarazii examinau cu atenţie îmbucătura, în timp ce marinarii montau bărcile de aluminiu.

Deodată, doctorul, care tocmai se uita la mal, strigă înspăimântat:

— Aoleu! Mi se pare că o să avem de furcă până ce ne vom vedea pe uscat. Văd colo nişte crocodili enormi şi ăştia nu se sfiiesc să atace kanu-uri şi bărci, sfărâmându-le cu cozile lor uriaşe ca să-şi înhaţe pe urmă prada.

— Ai dreptate, doctore, răspunse căpitanul. De astădată însăşi natura ne a pus o piedecă primejdioasa în cale şi nu ştiu zău cum o vom putea înlătura!

— De tras nu putem trage în nici un caz în ei căci am atrage atenţia albilor de pe insulă. Nu ne rămâne decât să pătrundem în pădure pe uscat.

George se uita cu ciudă la crocodilii aceia grozavi ale căror trupuri uriaşe păreau nişte trunchiuri de copaci.

— Dacă ne aţinem cu bărcile pe lângă mal, poate ca nu se ating crocodilii de noi, îşi dădu cu părerea doctorul, deşi se întâmplă adeseori să înhaţe pe băştinaşi, când vin să ia apă şi să-i tragă după ei. Cu noi însă nu cred că o să le meargă.

— Tufele sunt atât de dese pe mal încât cu greu am putea trece prin ele, zise căpitanul. Cred că lucrul cel mai bun ar fi să o luăm cu submarinul înapoi până la locul pe unde a fugit Tola şi să coborâm pe acolo în insulă. Fără îndoială că încercarea e destul da primejdioasă, n-avem însă altă cale de ales.

— Atunci încercarea noastră ar da greş, fu părerea lui George. Chiorul i-ar sili pe băştinaşi să se ascundă îndată ce ne-ar vedea venind. Pe urmă va susţine că povestea lui Tola e o simplă născocire. Sau, poate că lagărul e prevăzut cu cine ştie ce drăcie pe care băiatul nu o cunoaşte şi cădem în vreo cursă. A, staţi că am găsit! Legăm şase bărci doua cate două ca să nu le poată răsturna, dacă s-ar apropia într-adevăr vreun crocodil. Ca mijloc de apărare ne mai putem servi şi de sulițele acelea lungi din colecţia doctorului.

— Ai dreptate, încuviinţă acesta.

— Hm… făcu Farrow îngrijorat, primejdios tot e. Târâtoarele acestea au o putere extraordinară în coadă şi pot răsturna o barcă într-o clipită. N-aş dori nici duşmanului meu o moarte atât de grozavă.

— N-avea grija, căpitane, dacă suntem cu băgare de seamă nu se poate apropia nici un crocodil de noi. Fireşte cu va trebui sa ne ţinem foarte aproape unii de alţii, ca să ne putem ajuta la nevoie, zise doctorul.

— Adevărat că râul e destul de lat ca să poată merge două bărci una lângă alta. Fie, deci! Cu Dumnezeu înainte! încheie căpitanul.

II.
O ÎNCERCARE PRIMEJDIOASA.

LEGARĂ ŞASE BĂRCI, doua câte doua. Căpitanul dădu ordin ca să se întrebuinţeze numai o vâslă la fiecare barcă. Fireşte că nu puteau înainta decât foarte încet din pricina asta. Trebuia însă ca vâslaşul celălalt să poată apăra barca la nevoie cu suliţa dacă ar fi avut de gând vreun crocodil să se apropie de ea.

Farrow, George, doctorul, Tola, Petre uriaşul şi un marinar care vâslea se aflau în barca dintâi de pe dreapta. În celelalte erau câte patru marinari din cei ieşiţi la sorti, iar în cea din urma numai trei şi Rindow care întregea numărul.

Cele dintâi fiind mai în primejdie, Petre şi Kard, tot aşa de voinic ca şi cel dintâi, apărau bărcile din fruntea convoiului. Cele dintâi bărci intrară în rău. Marinarii înarmaţi cu suliţi stăteau în picioare şi se uitau ca atenţie la crocodilii întinşi la soare în noroiul malului.

Doctorul nu se înşelase când prevăzuse pericolul, căci cum văzură bărcile, crocodilii începură sa se târască spre ele. Ochii lor mititei licăreau vicleni şi daca n-ar fi fost atât de oţeliţi din multele primejdii prin care trecuseră până acum, camarazii ar fi avut într-adevăr motiv să le îngheţe sângele în vine de frica.

Aceştia îi aşteptau însă fără teamă şi îndată ce se apropiară repeziră suliţele în ei. Apa începu să ţâşnească în jurul bărcilor. Unele din grozavele târâtoare fuseseră nimerite în ochi, altele în boturile căscate înfiorător. Înnebuniţi de durere, crocodilii se dădură înapoi, biciuind apa cu cozile lor enorme, pe când ceilalţi cuprinşi de spaimă o luară la fugă. Mirosind însă sânge, se întoarseră şi se năpustiră lacomi asupra celor răniţi. Apa ridica valuri înalte în jurul bărcilor.

— Vâsliţi mai repede! Puneţi mâna şi pe celelalte lopeţi! strigă căpitanul.

Ordinul fu executat la iuţeală şi bărcile putură trece nevătămate printre crocodilii care se mâncau între ei ca fiarele sălbatece.

— În sfârşii! răsuflă uşurat căpitanul. Să sperăm că am scăpat de crocodili. Par însă tulburaţi rău de tot.

— Pesemne că sunt grozav de flămânzi – zise doctorul. Şi nu e de mirare. De unde să ia hrană pentru aţâţi câţi sunt? La coasta găsesc destule stârvuri pe care le aruncă marea pe ţărm. Cred ca la înapoiere ne vor lasă în pace, căci vor fi sătui după ce se vor fi mâncat între ei.

După ce se îndepărtară o bună bucată, de drum, băştinaşul făcu deodată un semn cu mâna şi şopti ceva doctorului care spuse cu glas coborât celorlalţi:

— Sa fim cu mare băgare de seamă, Tola zice că lagărul albilor e pe aproape.

Începură să vâslească încet ca să nu s-audă plescăitul apei şi bărcile fură îndreptate spre malul drept al râului. Căutară din ochi un loc potrivit pentru debarcare, dar pretutindeni desişul se întindea până la rău, pe alocurea crengile se lăsau chiar peste apă. În cele din urmă, George ridica mâna şi arătă o deschizătură îngustă între tufe, care părea să fie o potecă.

Cele două bărci dinainte fură mănate într-acolo; George coborî cel dintâi pe uscat şi făcu semn celorlalţi să-l urmeze. Era într-adevăr o potecă bine bătătorită, probabil că pe aici venea Chiorul să ia apă de băut.

Doi marinari rămăseseră să împingă bărcile în tufiş şi să le priponească de copaci, apoi porniră şi ei după ceilalţi pe potecă. Aceasta era atât de îngustă încât de abia puteau păşi doi inşi alături, ba pe alocurea numai unul singur.

Fireşte că George mergea în frunte cu Petre după el, căci uriaşul nu vroia să-l lase singur. Tânărul îşi dădea bine seama că primejdiile îl pândesc la tot nasul. De ce e în stare chiorul, văzuseră când luntrea luase foc în chip atât de misterios. Probabil ca ştiuse el cum să-şi ferească lagărul de vizitele unor musafiri nepoftiţi şi dacă nu vor şti să se păzească la timp, puteau cădea lesne într-o cursă.

Nu se putea ca omul acela fioros sa nu fi văzut pe Tola ajungând la submarin şi chiar dacă n-ar fi sigur că acesta se va întoarce din drum, îşi va fi luat el totuşi măsurile ca să se păzească de un atac neaşteptat Era însă sigur că pe apă nu s-ar putea apropia nimeni din pricina crocodililor.

Toate aceste gânduri i se încrucişau lui George în minte în vreme ce înainta în vârful picioarelor cu atenţie încordată şi

ochii aţintiţi înaintea lui.

Deodată se opri brusc şi se lăsă pe spate. Zărise aproape de obrazul lui un fir negru de care era cât p-aci să se izbească. Camarazii se loviră unul de altul şi ar fi căzut daca Petre nu s-ar fi înţepenit bine în picioare făcând un zid înaintea lor. Credinciosul uriaş înţelesese imediat că George nu trebuia să mai înainteze nici măcar cu un centimetru.

Tânărul se dădu cu un pas îndărăt şi şopti:

— Petre, trebuie să aflăm ce rost are firul ăsta aici. Spune camarazilor ca să păşească de-acum încolo numai aplecaţi din mijloc. Tu cercetează stânca potecii, dar cu mare băgare de seamă şi nu cumva să te atingi de fir. Probabil că e în legătură cu vreo instalaţie afurisită şi primejdioasa.

Tânărul se întoarse spre dreapta, dădu binişor crengile la o parte şi văzu o ţeava lungă sclipitoare din care pornea firul. Trebuie să fi fost o mină care culca fulgerător la pământ pe oricine s-ar fi atins de fir. În acelaşi timp Petre şopti ca a descoperit şi ei ceva, probabil o bombă. Aşa dar chiorul aşezase instalaţia pe amândouă marginile potecii.

George răsuflă uşurat. Abia acum îşi dădea seama din ce primejdie scăpase el şi camarazii săi.

Se aplecă atât cât îi fu cu putinţa când trecu pe sub fir, ceilalţi deasemenea. De fir nu voia să se atingă fiindcă se temea că instalaţia era astfel făcută ca bombele sa explodeze îndată ce ar fi tăiate firele.

Înainta cu mare băgare de seamă pe potecă. Nu zări însă nimic ce i-ar fi putut da de bănuit. În sfârşit, după zgomotele pe care le auzea, înţelese că s-au apropiat de lagăr.

Tânărul se opri iar şi ridică mâna. Ceilalţi se opriră şi ei. Clipa hotărâtoare nu va întârzia. George chibzui mereu cum ar putea salva pe băştinaşi fără să simtă chiorul şi tovarăşii săi ceva. Nu îi veni însă nimic în gând. Şopti doctorului să întrebe pe Tola, care se afla mai la coada convoiului, dacă ar fi chip ca acesta să se pună în legătura cu băştinaşii. La afirmaţia lui, George îl chemă lângă el. Poate că s-ar întâlni din întâmplare cu vreunul din ei şi băiatul ar avea astfel prilej să-i spună că străinii cu care era, au venit să-i salveze.

Merseră mai departe. Zgomotul se auzea tot mai desluşit. Erau lovituri de topoare şi târnăcoape care izbeau în pământul pietros. Aşadar săpau, căutând aur şi pietre preţioase. Pentru acest scop nu era însă nevoie ca aventurierii să ia cu dea sila pe băştinaşi în slujba lor. N-aveau decât să ceară de la guvern voie sa facă săpături pe insulă şi braţe de muncă s-ar fi găsit destule care sa vină de bunăvoie.

Era deci o taina la mijloc. George se gândi cum ar putea libera pe băştinaşi, păcălind în acelaşi timp pe aventurieri.

Tresări deodată speriat, simţindu-se tras îndărăt de Petre. Uriaşul zărise un lujer de mărăcini dea curmezişul potecii de care era cât p-aci să se poticnească tânărul său stăpân.

Acesta păli căci îşi dădu îndată seama ca e o nouă capcana. Cercetă iarăşi împreună cu Petre desişul de la marginea potecii şi văzu că lujerul acela lung se sfârşea într-o ţeava ca şi firul.

Păşiră toţi cu mare băgare de seamă peste lujerul cu pricina şi după câteva momente auziră desluşit zgomotele obişnuite ale unui lagăr de care îi despărţea numai câteva tufe.

Convoiul se opri iar. George spuse că trebuie să se ducă singur să iscodească niţel cum stau lucrurile şi dădu ordin ca nimeni să nu se mişte din loc până la întoarcerea lui. Numai Petre avea dreptul să-l însoţească. Ştia că uriaşul ar fi în stare să ţie singur piept chiorului şi tovarăşilor lui când şi ar vedea stăpânul în primejdie.

Cât mai încet şi ferindu-se să facă zgomot, înaintau pe poteca îngustă, aplecaţi din mijloc: Deodată, la o cotitură, se lăsară la pământ, ştiind că de aci putea veni primejdia.

George scoase mai întâi binişor capul şi privi pe după cotitură. Văzu că după vreo doi metri, poteca mai făcea un cot. Nu zări nimic care să i dea de bănuit, totuşi se întreba de ce chiorul nu făcuse poteca dreaptă înainte, ci după cotitură.

Se uită cu luare-aminte la bucăţica aceea de pământ şi băgă de seamă că buruienele erau aci uscate şi poteca era toată acoperită cu un covor de frunze.

Înţelese îndată ca trebuie să fie o groapă dedesubt şi ori cine ar cădea în ea e pierdut.

Se târî la o parte şi făcu semn lui Petre sa şi arunce şi el ochii la bucăţica aceea de pământ. După câteva clipe uriaşul îi şopti indignat:

— Fac prinsoare pe ce vrei, că e vreo capcană drăcească de-a chiorului. Pesemne că groapa e plină cu pari ascuţiţi. S-o ocolim şi să ne facem loc prin desiş.

— Mai întâi sa dăm de veste camarazilor, căci dacă vor vedea că nu ne mai întoarcem, vor porni după noi şi dau de capcană.

George rupse o foaie din carnet şi scrise câteva rânduri pe ea, apoi o înfipse la vedere, de trunchiul cel mai apropiat.

— Nu pricep, zise el, cum pot trece băştinaşii cu hârdaiele ori cu găleţile cu apă peste groapă. Cu o povară atât de grea nu se pot strecura printre tufele astea dese.

Petre însă, care cerceta cu luare aminte pământul răspunse:

— Uite ici, vezi urma asta? Pun o scândură deasupra de la un cap la altul şi se slujesc de ea ca de o punte – asta e tot secretul.

III.
CHIORUL.

PĂŞEAU ÎNCET şi cu mare băgare de seama de teama capcanelor. Uriaşul îşi croia drum cu cuţitul lui ascuţit şi George îl urma. Tânărul se uita cu multa atenţie dacă nu se vedea iar vreun fir ascuns prin desiş sau vreo crenguţa uscată care la atingere să dea loc la explozia unei bombe.

Se înţelege ea din pricina asta înaintau foarte încet, mai ales că nu trebuiau sa facă nici cel mai mic zgomot ca să nu prindă de veste chiorul sau tovarăşii săi.

În sfârşit putu zări printre crengi şi fu cat p-aci să scape un ţipăt de uimire, atât de neaşteptată şi ciudată era priveliştea pe care o avea înaintea ochilor.

Din vremuri străvechi trebuie şi fi izbucnit aici un vulcan, căci gura lui se cunoştea încă desluşit. Avea un diametru de vreo sută de metri. Nu fusese prea adânc, aşa ca lava căzuse îndărăt şi astupase groapa aproape în întregime. Pe urmă, tufişul şi ploile săpaseră în jurul craterului pământul şi-l adânciseră cu vreo doi metri.

Pe marginea din stânga George zări câteva colibe în care locuitorii lor erau la adăpost de ploile repezi ale ţinuturilor tropicale. În imediata lui apropiere văzu un individ care privea la şase băştinaşi care săpau de zor; patru albi răvăşeau pământul dat la o parte.

George înţelese numaidecât că aventurierii bănuiau că în fostul vulcan s-ar afla diamante. Pe alocurea zărea chiar straturi de pământ albăstrui de pe timpurile aluvionare în care se ştie că se găsesc astfel de pietre preţioase.

Omul din faţa lui era lat în spate şi avea nişte braţe vânjoase şi puternice.

Tânărul îşi zise numaidecât că acesta trebuie să fie chiorul şi fu cuprins de un simţimânt de îngrijorare. Ceva îi spunea că o mare primejdie îl ameninţa. Privi cu luare aminte la trupul acela voinic care parcă stătea la pânda. Oare să fi prins de veste ca e cineva în spatele lui? Sau se bizuia pe capcanele sale grozave din care nimeni nu putea scăpa?

Pentru moment George nu ştia ce să facă. Să dea buzna cu Petre şi să-i ţie la respect sub ameninţarea revolverelor pană

ce vor sosi camarazii? Dar unde erau albii ceilalţi? Tola spusese doar că în afara de chior, mai sunt încă opt.

Sau se schimbau cu rândul la lucru sau erau duşi la vânătoare – daca nu după braţe de muncă. Cu cât vor avea mai mulţi băştinaşi, cu atât ar sfârşi mai repede.

Până nu va şti unde se afla cei patra albi care lipseau, nu trebuia să încerce un atac. Poate ca chiorul avea mijloace ca ţie piept numai el cu ceştilalţi tovarăşi ai săi chiar şi unui număr mai mare de oameni.

Probabil ca cei lipsă vor fi fiind prin colibe. E mai bine totuşi să se încredinţeze, în vreme ce chibzuia astfel, cerceta cu privirea în juru-i şi-şi întipărea în minte cel mai mic lucru.

Şi iarăşi ochii lui se aţintiră asupra omului aceluia care stătea nemişcat cu spatele la el. Deodată zări o haină de pânză albă, aruncată jos. Din buzunarul hainei, se vedea o gazetă împăturită, aproape ieşita toată afara. Parcă-l îndemna ceva să întindă mâna şi sa tragă gazeta înspre el. Îşi zicea ca în ea trebuie să fie ceva important, altminteri ce zor ai fi avut chiorul s-o ia cu el în pustietăţile astea.

Încet şi cu mare băgare de seama se târî apoi înapoi în tufiş, fără să-l fi simţit cineva. Despături binişor. Era din Padan ziarul. Văzu scris cu litere groase următorul titlu:

„RĂSPLATA ÎNSEMNATA PENTRU PRINDEREA CHIORULUI”

Apoi cu litere mai mărunte:

„Dick Snider, cunoscut sub porecla «Chiorul», a evadat din închisoare, după ce a sugrumat, pe paznicul celulei şi a înjunghiat cu propriul ei cuţit pe santinela de la poarta închisorii. Cel ce va preda autorităţilor pe Dick Snider, mort sau viu, va primi un premiu de o mie de coroane.

Dick Snider e, după cum se ştie, un chimist genial, dar a căzut victima alcoolului. În afară de asta e stăpânit de gândul că va descoperi în pădurile seculare aur şi pietre scumpe. Organizase chiar o expediţie, dar în ajunul plecării s-a luat la cearta într-o cârciumă cu un individ pe care l-a ucis numai prin lovituri de pumn. A fost imediat arestat şi dus la închisoare de unde a evadat în aceeaşi noapte, după ce a sugrumat pe paznic şi a înjunghiat santinela. Deoarece a dispărut împreună cu un tovarăş de-ai său, se presupune ca s-ar fi refugiat prin păduri.

Guvernul va împrăştia prin avioane ziarul nostru pretutindeni unde se află colonii, ceea ce va înlesni prinderea chiorului”

„Înainte de-a încheia ziarul, primim o ştire din Singapore: Fiind beat, Dick Snider a ucis şi acolo prin sugrumare pe un

adversar, care îi scosese ochiul. Crima aceasta a fost făptuită cu mulţi ani în urmă, dar autorităţile engleze au dat-o abia acum la iveală deoarece există bănuiala că Snider şi-a aţâţat intenţionat adversarul ca să-l omoare.

Acesta, un olandez, anume Beer, a trăit multă vreme prin pădurile seculare ale Sumatrei, în căutare de plante şi animale necunoscute de noi. Se presupune însă că a descoperit cu acest prilej mine de aur şi pietre preţioase a căror exploatare a propus-o englezului la beţie, ceea ce a dat loc la asasinarea olandezului.

E de regretat că un chimist genial ca Snider a alunecat pe panta crimei şi va trebui să sfârşească pe eşafod."

George împături gazeta şi şopti Uriaşului:

— Petre, omul acesta e un mare criminal.

Du ziarul ăsta tatii şi spune-i să vie încoa cu toţi camarazii. Bănuiesc că Albii care însoţesc pe individul de colo habar n-au cine e conducătorul lor. Trebuie să întrebuinţăm forţa.. Vezi de nu zăboviţi. Până veniţi voi eu voi ţine sub ochi pe individ şi vom da pe urmă năvală prin desiş.

Cu paşi mari, dar uşori ca să nu facă zgomot, Uriaşul o luă la picior în vreme ce George se furişă iar în tufiş. Snider stătea în acelaş loc dar din mişcarea corpului său, tânărul înţelese că supraveghea cu atenţie pe cei ce lucrau în crater. George îl privea eu groaza şi admiraţie în acelaş timp. Cât trebuie să-l fi stăpânit lăcomia după avere ca să se dedea la fapte criminale! Şi totuşi, poate că prin marele său talent de chimist s-ar fi îmbogăţit tot atât de repede şi mult mai lesne.

Tânărul nici nu se gândise să ţie revolverul pregătit Mai avea vreme când vor sosi camarazii. Şi-apoi trebuia să iasă din tufiş, ceea ce nu vroia.

Îşi mai spunea că un om ca Snider va fi având el arme împotriva cărora un glonţ de revolver nu însemna nimic.

Întoarse binişor capul să vadă dacă nu vin camarazii. Când se uita însă iar spre Snider, se cutremură. Acesta îl privea drept în faţa. Ochiul său de o mărime neobişnuită lucea sinistru şi un rânjet batjocoritor scotea la iveală nişte dinţi sclipitori care îi dădeau înfăţişarea unei fiare de pradă.

George rămase câteva momente ca paralizat, dar se dezmetici repede şi puse mâna pe revolver.

În clipa următoare, însă, degetele grozave ale chiorului îl cuprinseră de braţ ca într-un cleşte, îl traseră afară din tufiş şi-i smuciră arma din mână.

— Aşa, băiatule. Ştiu că au să vină după tine camarazii, dar se vor întoarce mofluzi.

Scoase un fluierat şi munca încetă imediat.

— Ne vin musafiri, strigă el tovarăşilor săi. Aduceţi ţevile! Dacă n-or vrea să se întoarcă de bună voie, îi frigem în frigare.

Cu mâna pe care o avea liberă, chiorul scoase din buzunar o ţeava lucitoare ca acelea pe care le văzuse George în tufele de la marginea potecii.

— Vezi tu, băiatule, adăugă chiorul chicotind, dacă tovarăşii tăi nu se astâmpără, o păţesc rău de tot. Până, a avea ei timp să se slujească de arme, îi fac cenuşe. A, uite ca au venit şi oamenii mei. Au să se înşire în lungul cărării şi la un semn al meu, vor arunca foc în rândurile nepoftiţilor. Sunteţi oameni viteji şi vă admir că aţi putut ocoli capcanele, de aceea o să vă cruţ. O pedeapsă însă tot meritaţi. Şi fiindcă tu ai fost cel mai îndrăzneţ, o să ispăşeşti şi pentru ceilalţi. Vei lucra câtva timp pentru noi. După ce vom fi adunat destule diamante, te las să pleci. Îmi închipui cine sunteţi, am auzit doar destule despre căpitanul Farrow şi submarinul său. M-aşteptam să veniţi după ce am văzut pe Tola că a ajuns până la vasul vostru. Hi,hi, crezi că n-am băgat de seamă când mi-ai şterpelit ziarul? Dar te-am lăsat în pace într-adins ca să fac haz. A! Bună ziua, domnule căpitan, nu te apropia, rogu-te şi lasă revolverele.

Glasul chiorului suna acum cu totul altfel şi George nu se miră când văzu pe tatăl său punând la loc armele. Căpitanul citise ziarul şi ştia deci că are de-a ce cu un om cat se poate de primejdios.

Îşi vedea băiatul în puterea lui, cu faţa schimonosită de durere, căci Snider îşi încleştase degetele în ceafa lui George şi-l strângea cât putea. Şi-apoi, ţeava aceea grozavă era mai tare ca toate armele lor.

— Mă bucur că eşti om de înţeles, urmă chiorul îmblânzit. Vei fi citit gazeta, aşa că nu mai e nevoie să mă prezint. Da, înapoia mea se află mina de diamante pe care a descoperit-o Beer. Dracu' l-a pus să flecărească? Îmi trebuie bani, mulţi bani pentru planurile mele. Nu mă las turburat de la lucru, nici chiar de căpitanul Farrow.

Făcu iar o pauză şi chicoti pe înfundate, George se cutremură. Înţelese că Snider nu era în toate minţile. Altfel nici nu se explică de ce un om genial ca el putuse făptui astfel de crime înfiorătoare. Probabil că tot aşa gândea şi căpitanul Farrow căci aruncă o privire de îmbărbătare fiului său şi răspunse:

— Nici n-am venit să te tulbur, domnule Snider, vezi-ţi liniştit de treabă. Eram numai curios să aflu ce cauţi aici în

codrii ăştia bătrâni şi în afară de asta mă interesează soarta băştinaşilor pe care i-ai luat cu dea sila de la vetrele lor.

— Hi, hi, hi. Ştiu, căpitane Farrow ca vrei s-ajuţi pe toată lumea, chicoti iar chiorul. Dar fi fără grijă, îndată ce vor sfârşi treaba îi las să se întoarcă la vetrele lor – cum spui dumneata. Ba, dacă vom aduna destule diamante, le mai dau şi o răsplată destul bună. Nu le strică să-şi mai dezmorţească niţel oasele lor trândave. Acu, duceţi-vă frumuşel de unde aţi venit ca săi nu vi se întâmple ceva. Tovarăşii mei şi-au şi pregătit ţevile în tufele de la marginea potecii. O moarte năpraznică e ascunsă în ele. Ardeţi ca lumânarea încă înainte de-a putea să vă slujiţi de vreo armă oarecare. Luaţi seama la mărăcinii ceia uscaţi şi la firele întinse, altminteri nu răspund de viaţa voastră.

— Şi ce se va întâmpla cu fiul meu? întrebă îngrijat Farrow.

— Nimic. O să muncească şi el pentru mine drept pedeapsă că a fost prea îndrăzneţ. Când vom sfârşi cu săpăturile, îl las liber. Îţi atrag numai atenţia asupra unui lucru, căpitane: Nu încerca să treci iar râul. Mă mir chiar că v-au lăsat crocodilii în pace. Sunteţi într-adevăr oameni foarte curajoşi. Acum voi pune însă în apă o piedecă pe care nu o puteţi înlătura: Păziţi-vă de foc!

— Pleacă, tata, se rugă George văzând că tatăl său şovăie. Voi munci cu râvnă, ca robia mea să se sfârşească mai curând. Şi nu încercaţi să mă salvaţi primejduindu-vă în zadar viaţa.

— Da, da, băiatul are dreptate. Îţi făgăduiesc, căpitane, că mă voi purta foarte bine cu el. Numai nu mă aţâţaţi şi nu-mi turburaţi liniştea. Aşa. Acu aruncă gazeta, s-o păstrez ca amintire. Mare dobitoc a fost şi ăsta care a crezut că mă prinde după ce i-au căzut în mână prostiile astea.

Râse cu atâta cruzime încât George se înfieră, căci râsul acesta dedea de înţeles că acela care găsise gazeta trebuie sa fi murit de o moarte cumplită.

Farrow zvârli ziarul la pământ, apoi zise grav:

— Bine, domnule Snider. Plecăm. Vezi de te poartă bine eu fiul meu, altminteri toate focurile şi capcanele dumitale nu-ţi vor folosi la nimic dacă te vei atinge de un singur fir de păr din capul, lui. Am şi eu arme care poate ca le întrec pe ale dumitale.

Asprimea cuvintelor şi poate încă mai mult privirea ameninţătoare din ochii căpitanului impresionară pe chior, căci mormăi cu glasul domolit:

— Bine, bine, ce ţi-am făgăduit e bun făgăduit. Am însă nevoie de braţe de muncă să sfârşesc mai repede. Îmi trebuie bani, mulţi bani şi când voi avea destui, o să împiedec războaiele pe pământ. N-are să mai cuteze nici un stat să se ridice împotriva altui stat ca să ia taţilor feciorii.

Căpitanul se uită uimit la el. Aceste cuvinte cuprindeau întreaga tragedie a genialului bătrân. Desigur ca îşi pierduse unicul copil în război. Durerea îi rătăcise minţile şi avea ideea fixa, că având bani mulţi, va împiedeca certurile dintre state ca nici unul din ele săi nu mai cuteze să se ridice împotriva celuilalt. Şi presupunerile sale păreau să fie adevărate căci bătrânul urmă:

— Fiul meu a căzut la Verdun. Nu, nu, nici un părinte să nu-şi mai piardă copilul. Voi întocmi arme şi voi aduna în juru-mi părinţi – bărbaţi şi femei – care au îndurat aceleaşi suferinţe ca şi mine, iar când vreo ţară va porni iar cu război, o vom nimici repede, fiindcă nu e vrednică să mai trăiască. Acum, căpitane, poţi să pleci, n-am vreme de pierdut cu palavre.

— Bine, plec, domnule Snider, răspunse cu seriozitate Farrow. Gândeşte-te însă că George e singurul meu copil. Ce e, Tola?

Tânărul băştinaş ieşi din rând şi vorbea cu însufleţire chimistului care cunoştea foarte bine limba lui. Doctorul înţelese, căci strigă cu entuziasm:

— Băiatul vrea să rămână aici cu George. Nu vrea să se despartă de el. Foarte frumos din partea lui, nu e aşa?

— Cu atât mai bine, braţe de muncă ne trebuie cât de multe, zise Snider cu bucurie. Şi nu o să-i pară rău. Cred că nu o să mai încerce să fugă fiindcă n-are alt submarin la îndemână când o începe luntrea să ardă.

— Înapoi, camarazii strigă Farrow. Vom aştepta la ţărm întoarcerea lui George.

Tânărul văzu cum camarazii se retrăgeau pas cu pas. Situaţia lui nu era chiar atât de rea pe cât îşi închipuia el la început, când chiorul îl trăsese afară din tufiş. Ba simţea acum o milă adâncă pentru omul pe care durerea şi pierderea grozavă pe care o suferise îl abătuse de pe calea dreaptă şi făcuse din el un criminal.

După ce tufele se închiseră în urma camarazilor, Snider zise lui George:

— Aşa, băiatule. Du-te acum la băştinaşi să-ţi arate cum să sapi şi să vânzoleşti pământul cu băgare de seamă. Nu o sa te las să te oboseşti prea mult ca să nu te îmbolnăveşti. Hai, pleacă!

Ideea aceasta fixă cuprinsese iarăşi spiritul acesta genial. George coborî cu supunere în crater, luă un târnăcop şi se apucă să sape alături de Tola, pământul acela albăstrui, în timp ce George săpa în pâlnia craterului, chibzuia fireşte cum ar putea să fugă, probabil numai că peste noapte. Lesne nu va fi căci Snider îşi încuia fireşte prizonierii în coteţe şi în afară de asta avea destule mijloace să-i împiedece.

Se hotărî să întrebuinţeze şiretenia. Poate ca va avea prilej să stea de vorbă cu bătrânul chimist şi să afle cum ar fi chip să scape de capcanele acelea grozave.

În frământarea acestor gânduri lucra cu înfrigurare fără să-şi dea seama. Snider însă îl observă căci strigă deodată:

— Mai încet, George! Prea te oboseşti. Şi apoi s-ar putea să sfărâmi vreun diamant mai mare izbind cu atâta putere în bulgării de pământ. Trebuie să fi cu mare băgare de seamă.

Pe George începu să-l intereseze de la un timp munca pe care o făcea. Probabil că aşa se întâmplă şi căutătorilor de aur care nădăjduiesc cu fiecare lovitură de târnăcop că vor descoperi o avere care îl va îmbogăţi dintr-odată. Nici nu se gândea că el însuşi va avea prea puţin dintr-asta; îl cuprinsese dintr-odată – într-o mică măsură, fireşte – înfrigurarea aceea a tuturor exploratorilor şi căutătorilor de bogăţii.

Nici nu băga de seamă cum trece timpul, nu simţea oboseala căci trupul său era deprins cu toate sporturile. De aceea muncea mai bine şi cu mai multă râvnă decât băştinaşii… deodată se auzi un fluierat.

— Amiaza! Două ceasuri odihnă, zise bătrânul. Soarele dogoreşte prea tare.

Abia acum se uită George la albii, tovarăşii săi de muncă. Unul din ei, om mai în vârstă, întinse pe jos un sac mare de piele în care ceilalţi deşertau alţi saci mai mici.

— Alea sunt diamante, băiatule, îl lămuri Snider văzând că tânărul privea cu interes. Am adunat o grămadă până acum aşa că o să sfârşim repede, cred. Tovarăşii mei fac şi ei parte din viitoarea armată care va împiedeca războaiele dintre popoare. Sunt tot nişte nenorociţi ca mine care şi-au pierdut feciorii în luptă.

George îşi dădu seama că fuga îi va fi şi mai grea. Nădăjduise până acum că albii sunt numai nişte Europeni, căutători de diamante, dar înţelese din vorbele băştinaşului chimist că erau şi ei stăpâniţi de aceeaşi idee fixe, deşi poate nu chiar într-o măsură atât de mare ca Snider. Vor căuta deci să împiedece cu orice preţ fuga lui. Erau însă foarte prietenoşi cu el.

— Hai, băiatule, îi zise cu blândeţe cel mai în vârstă, avem azi friptură de căprioara. Vânătorii noştri au avut noroc la vânat.

Îl duseră în coliba cea mare. Masa era pusă. Vasele erau toate de aluminiu şi foarte curate. Spre bucuria lui, George văzu că îl aşează între ei şi nu-l trimit să mănânce cu băştinaşii. Snider se sculă în picioare şi spuse cu evlavie adâncă „Tatăl nostru", pe care ceilalţi îl încheiară tot aşa de cucernic cu un „Amin" scos din adâncul sufletului.

Tânărul nu ştia ce să mai creadă despre bătrânul chimist. În omul acesta trebuie sa fi sălăşluit două suflete, altminteri nu-şi putea lămuri cum putuse omorî cu atâta sânge rece, când vedea acum cu câtă evlavie se ruga.

După masă chiorul îl duse în coliba lui şi-i zise:

— Întinde-te niţel în patul meu şi dormi un ceas, două ca să te odihneşti. Te scol eu când o fi să înceapă iarăşi munca.

Lui George îi era nu ştiu cum. Iar fi plăcut mai bine să se poarte altfel cu el căci fuga i se părea acum o trădare faţă de grija pe care i-o arătase mângâia însă cu gândul că puţinul timp pe care îl petrecuse printre ci le adusese poate niţică bucurie în viaţa, lor monotonă şi plină de jale; şi-apoi, trăiseră şi înainte fără el, aşa că-l vor uita lesne.

N-au decât să sape mai departe după plecarea lui şi a băştinaşilor, dacă ăsta, le era acum singurul ţel pe care îl mai aveau în închipuirea minţii lor rătăcite.

Se zvârcoli niţel în pat, apoi adormi. Se deşteptă după câtva timp auzind glasuri şoptind lângă patul său. Nu deschise însă ochii şi ascultă:

— Snider, n-aş vrea, zicea bătrânul care îi vorbise atât de blajin, ca băiatul să încerce la noapte să fugă şi să cadă în vreo capcană din acelea grozave. Spune-i mai bine ce-l aşteaptă dacă îi dă în gând s-o facă. Opera noastră ar fi blestemată de Dumnezeu dacă ar pieri din pricina ei o viaţă de om tânăr.

— Se înţelege că o să-i spun, mormăi Snider. Nici n-aş fi bucuros să plece fiindcă mi-e drag. Ce flăcău viteaz şi deştept! Aşa era şi Bill al meu…

— Ca şi Johny, dragul tatii… ofta bătrânul. Ei, ce să-i faci! Acu să vedem să împiedecăm şi alte războaie. Trezeşte-l, trebuie să ne apucăm de lucru.

George simţi cum îl atinge cineva, cu blândeţe pe umăr.

— Scoală, băiatule, zise Snider cu glas blajin. Datoria ne cheamă. Poate ai noroc şi dai repede de o mină bogată. Atunci eşti liber şi poţi să te întorci la tatăl tău.

Munca ţinu încă patru ceasuri şi găsiră într-adevăr bulgări mari de diamante – mai ales George, care ştia acum unde să caute şi cum să le aleagă.

Înainte de-a intra în colibe, Snider îi arătă desişul din jurul lor şi zise grav:

— Tinere, te sfătuiesc părinteşte să laşi orice gând de fugă. Cred că ai vrea sa te întorci printre ai tăi, dar avem încă nevoie de tine. Pare că ne-ai adus noroc. Să şti că pretutindeni în juru-ţi pândeşte moartea, o moarte îngrozitoare. E întunerec şi nai putea vedea firele şi ai arde de viu dacă te-ai atinge de vreuna din ele. Fi deci cuminte şi ascultă de sfatul meu.

— Aşa o să şi fac, domnule Snider, nu sunt nebun să mă expun primejdiei. Frică de moarte nu mi-e, dar nici nu o caut – mai ales o moarte atât de cumplită. Şi-apoi, sunt grozav de obosit şi nici n-aş putea să încerc o fugă prin tufişul acesta încâlcit.

— Bravo, băiatule, aşa-mi placi! Hai acum la masă, ne aşteaptă cina.

Aveau la masă friptură de cerb şi pâine proaspăta. Snider râse când văzu mirarea care se citea pe chipul lui George.

— Da, da, băiatule, suntem bine aprovizionaţi cu de ale mâncării, îi zise el. Avem pâine caldă în fiecare zi şi vânat cât pofteşti. Cred ca o să-ţi placă aici la noi şi o să te deprinzi repede. Părăseşte, deci, orice gând de fugă, poate că mai curând decât te aştepţi vei fi iar, la ai tăi.

După cină, tovarăşii lui statură niţel la taifas. Tânărul îi compătimea din inimă căci nu vorbeau decât despre feciorii lor căzuţi în război. Mai că le înţelegea acum ideea fixă care-l stăpânea, în urma celor suferite şi dorinţa lor de-a feri şi pe alţi părinţi de o astfel de durere. Că aleseseră o cale greşită şi cu neputinţa de străbătut, bieţii oameni nici nu-şi dădeau seama.

Întocmiseră peste zi un pat pentru el şi-l aşezaseră în coliba unde dormeau ei, albii. Drept e că patul fusese aşezat tocmai în fund, ceea ce îngreuia mult fuga, căci bătrânii dorm de obicei foarte uşor, dar George n-avea de gând să fugă chiar în noaptea aceea. Trebuia mai întâi să afle unde sunt puse capcanele ca să le poată ocoli.

Asculta cu măre luare-aminte la cele ce-şi spuneau ei – acum pe şoptite – şi îi auzi pe toţi exprimându-şi teama că tânărul va încerca să fugă şi îşi va găsi astfel o moarte cumplită. Dar Snider îi asigură, că avusese el grijă să-l previe şi îl credea pe băiat destul de deştept ca să nu se expuie unei primejdii în care şi-ar pierde viaţa.

Lui George i se făcu somn şi era cât p-aci să aţipească. Auzi deodată glasul bătrânului Prank.

— Snider, zise dânsul, ştii cum sunt tinerii. Tocmai ce li se pare mai greu îi ispiteşte. Să vezi că bietul băiat o să cadă în vreuna din afurisitele alea de capcane ale tale.

IV.
O ÎNCERCARE DE FUGĂ CARE DA GREŞ.

— NU CRED, FRANK. E destul de inteligent ca să nu se lase ispitit, răspunse chimistul. E şi tare ostenit după atâta muncă încordata. Fireşte că îi e dor de tatăl său şi ar vrea să se întoarcă la ai săi, totuşi va înţelege că e mai bine să rămână unde e. Să-l lăsăm sa doarmă şi să ne culcăm şi noi. De abia mă mai ţin picioarele.

— Tot aşa şi eu. A fost o zi foarte obositoare, sunt grozav de istovit. Noapte bună, Snider. Să sperăm că în curând vom fi adunat destule diamante ca să ne înfăptuim opera. Piară războiul!

Lui George îi pieri dintr-odată somnul. Ştia însă că trebuie s-aştepte câteva ceasuri până va fi sigur că dorm destul de adânc ca planul lui fugă să reuşească chiar în noaptea aceasta. Primejdia pândea de pretutindeni. Cea mai uşoară atingere a unuia din firele întinse prin tufiş l-ar face scrum şi prin întunerec era greu să le vadă. Mai era însă o cale. Zărise într-un ungher al colibei nişte cazmale scurte. Îi trebuia neapărat una din ele şi un cuţit. Pe acesta şi-l putea însă lua lesne de la chior.

Amândoi bătrânii dormeau adânc. Trecuseră vreo două ceasuri de când aştepta. Se ridică binişor din aşternut şi stătu s-asculte. Nici o mişcare. Îşi încălţă pantofii de pânză care nu făceau zgomot.

Greu era până va lua cuţitul din chimirul lat de piele care atârna deasupra capului lin Snider. Se întâmplă adesea să te trezeşti instinctiv simţind pe cineva lângă tine. Iată de ce se temea George.

Se lăsă în genunchi şi începu să se târască dea buşilea printre culcuşurile celorlalţi.

Când fu la vreo doi metri de Snider, acesta făcu deodată o mişcare. George se opri şi-şi ţinu răsuflarea. Razele lunii pătrundeau prin fereastră şi putea desluşi fiecare lucru din colibă.

Să fi simţit oare chiorul apropierea lui? Îl auzi murmurând câteva cuvinte neînţelese, Nu-şi putea vedea bine faţa; totuşi

băgă de seamă că ţine ochii închişi. După câtva timp se întoarse pe partea cealaltă şi începu să sforăie.

Tânărul porni iar să se târască spre culcuşul lui. Îi trebuiau cu orice preţ cheile care erau sub căpătâiul chiorului. Încercare primejdioase din cale-afară. Renunţă însă. Poate că peste zi va reuşi să ameţească pe albi şi pe băştinaşi cu granate de gaze şi va veni să ia chimirul cu arme din colibă.

Se îndreptă binişor spre fereastră şi o deschise. În loc de geam, avea o reţea subţire de sârmă ca să nu poată pătrunde ţânţarii în casă. Se întoarse apoi în vârful picioarelor să ia cazmaua. După câteva momente era afară. Ţinându-se tot pe lângă peretele colibei, porni să dea de locul pe unde fugise Tola. La capătul ei se afla ţărmul unde aştepta submarinul. Ştia că aci nu va da de nici o piedecă, totuşi era o muncă destul de grea căci trebuia să-şi croiască drum pe sub tufe.

Începu să sape. Mai întâi făcu o groapă în pământ ca de acolo să pornească un fel de tunel. Abia acum venea ce era mai greu, căci rădăcinile tufelor erau adânci şi încâlcite şi trebuia să le reteze cu cuţitul. Deşi obosit de munca de peste zi, reuşi să facă un tunel lung de vreo trei metri şi destul de larg ca să se poată vârî dea buşilea prin el. Socotea că va fi trecut acum de zona primejdioasă şi dacă va săpa pieziş în sus, îşi va deschide drum în poteca pe care fugise Tola.

Deşi era. Obosit de munca de peste zi, săpa acum de zor cu o râvnă de neînchipuit. Trebuia cu orice preţ s-ajungă la ţărm să regăsească pe tatăl său şi pe camarazi.

Reuşi în sfârşit să sape un tunel deştul de larg prin care sa se poată târî dea buşilea.

După o munca destul de grea, simţi aerul răcoros al nopţii. Luna îşi revărsa lumina peste tufele de palmieri şi putu urma drumul cu uşurinţă, fără să trebuiască să dibuie prin întuneric.

Instinctiv nimeri poteca. Se cerea acum să fie cu mare băgare de seamă deoarece era de aşteptat ca 8nider să fi pus şi aci capcane după fuga băştinaşului.

George pe opri în loc să dibuiască. N-ar fi mai bine sa o ia, prin tufăriş decât pe potecă?

Deodată auzi pe-aproape un foşnet uşor. Nu mai încape îndoială că e o făptură omenească sau vreo fiară de-a pădurii. Sau poate vreunul din camarazi, dacă nu chiar Petre care venea să-şi salveze stăpânul.

Da, era într-adevăr un om care se furişa printre tufe. Un tigru sau o panteră n-ar fi făcut de fel zgomot.

Să-l strige? Nu. În nici un caz nu putea fi unul din camarazi. Aceştia ştiau că nu se pot apropia de lagărul

chiorului fără să-şi pună în primejdie viaţa, atât a lor cât şi pe a lui.

Foşnetul se auzea tot mai aproape. Deodată răsună un ţipăt ca al unei păsări de noapte, la care răspunseră alte asemenea ţipete. Acum George ştia ce însemnau aceste ţipete. Erau băştinaşii care porniseră la vânătoare sau să şi elibereze tovarăşii.

Tânărul se pitulă în grabă sub o tufă deasă. Primejdia era mare căci băştinaşii au săgeţi otrăvite care nu dau greş. Până să prindă de veste, putea fi ciuruit de zeci de astfel de săgeţi.

Şi iarăşi sfâşiară tăcerea semnalele. Băştinaşii se apropiau în semicerc. Pentru nimic în lume nu trebuia să-i găsească aici şi nici gaura tunelului pe unde ar pătrunde apoi lesne În lagăr.

Fireşte, era păcat că se trudise degeaba şi tocmai când se credea aproape scăpat s-o ia de la început. Pe de alta parte, gândul că din pricina lui băştinaşii vor măcelări pe bieţii albi, l-ar fi chinuit toată viaţa şi ar fi suferit cumplit.

Căuta în grabă gaura tunelului, se vâri înăuntru, pe urmă o astupă la loc. Era o muncă foarte grea să îngrămădească la loc crengile pe care le dăduse la o parte la ieşire.

Izbuti totuşi şi numai printr-o întâmplare sălbatecii ar putea găsi deschizătura în tunel. Când ajunse în lagăr, auzi din desiş răcnete de groază. Câteva clipe zări fulgerând o lumină; ştia că unul din sălbateci căzuse în capcana întinsă. Iarăşi răsunară semnalele de alarma, apoi urmă o tăcere adâncă şi i se păru că ţipetele se îndepărtează.

Oare să încerce din nou s-ajungă la ţărm?

Ar fi prea primejdios. Probabil ca băştinaşii se aţin pe aproape şi ar cădea cu siguranţă în mâinile lor.

Se strecură binişor pe fereastră în colibă, toţi dormeau adânc. Pusei pervazul şi cazmaua la loc, se apropia în vârful picioarelor de Snider şi vârî cuţitul în cingătoare. Istovit se lăsă pe pat şi cum era foarte obosit adormi numaidecât. În curând, George începu să se plictisească. Farmecul noutăţii se irosise. Şi apoi, îl muncea iar gândul fugii.

Printre băştinaşi se aflau şi câţiva indivizi a căror limbă o cunoştea el destul de bine. Era unul mai tânăr care părea foarte inteligent. În timpul lucrului, George se dădu aproape de el şi-i şopti:

— Ascultă, băiatule, n-aţi vrea să scăpaţi de aici?

— Ba am vrea, Tuan[1], dar în desiş pândeşte moartea şi nu putem pleca.

— Vă încuie peste noapte?

— Da. „Omul cu un singur ochi” ţine cheia colibei la el.

George băgase de seamă că uşile erau prevăzute cu broaşte de siguranţă, semn că Snider se gândise şi la asta. Văzuse chiar aseară cum vârâse o cheie sub pernă. Trebuia să fure cheia căci nu voia să-şi lase tovarăşii de captivitate în puterea chiorului.

— Cum te cheamă? întrebă el mai departe pe malaiez.

— Kombo. Tuan.

— Bine, Kombo, spune tovarăşilor tăi să fie gata să fugă. Voi iscodi unde se află focul, pe urmă vă voi deschide într-una din nopţi uşa colibei. La ţărm mă aşteaptă tata şi camarazii; dacă reuşim s-ajungem la coastă, suntem salvaţi.

— Voi vorbi cu ei, Tuan. Scapă-ne şi-ţi vom fi recunoscători toată viaţa.

În timp ce săpa de zor, creierul lui George lucra cu înfrigurare. Făcea mereu planuri de fugii deşi îşi dădea seama că va întâmpina mari greutăţi. Snider îi spusese că peste zi submarinul e ţinut sub observaţie. Ştia deci ca tatăl său şi camarazii nu se pot apropia nevăzuţi de lagăr, aşa că nu-i rămânea decât fuga prin în întunericul nopţii unde moartea pândea la fiece pas.

V.
O CATASTROFA.

GĂSIRĂ ÎN ZIUA ACEEA, o mină bogată de diamante şi bătrânul Frank spuse cu bucurie lui George că în curând vor avea destule ca să-şi înfăptuiască visul lor de pace între popoare, îşi vor face avioane şi vapoare ca să intervină îndată ce vreun stat s-ar ridica împotriva altuia. Acesta ar fi prevenit şi dacă nu s-ar astâmpăra, focul născocit de Snider l-ar nimici într-o clipită.

După masa de prânz George rugă pe Snider să-i îngăduie o plimbare în jurul craterului.

— Bine, du-te, îi răspunse chiorul după ce se codi niţel, dar nu te apropia de tufişuri ca să nu ţi se întâmple ceva.

Bătrânul Frank se împotrivi însă din răsputeri zicând că primejdia, e prea mare. În cele din urmă, văzând că tânărul stăruie cu îndărătnicie, se învoi dar cu condiţia să meargă şi el. Asta urmărea şi George, dar dinadins nu vru să primească de la început, ca să nu deştepte bănuieli.

Bătrânul mergea agale vorbind despre toate şi nimic, apoi George începu să povestească] despre frumuseţile firii şi cum va fi fost aici cu mii de ani în urmii, înainte ca erupţii grozave sa fi creat lanţul insulelor vulcanica Sunda. Atât de

frumos ştiu sa povestească, George încât bătrânul Frank îl asculta vrăjit.

Pe nesimţite se dădea tot mai aproape de desiş. Şi planul său izbuti, căci la anumite locuri Frank părea înspăimântat şi-l trăgea repede înapoi.

Astfel afla George unde sunt aşezate capcanele ca să ştie cum să se ferească de ele. Seara, înainte de a se duce la culcare, bătrânul îl rugă să mai facă o plimbare împreună în jurul craterului ca să-i mai povestească atât de frumos cum ştia el.

După ce ocoliră odată craterul, George auzi deodată un zbârnâit ciudat şi cu un ţipăt înăbuşit, Frank se poticni.

Tânărul ştia ce înseamnă zbârnâitul acela. Apucă repede pe bătrân de braţ şi o luă la goană spre colibe, trăgându-l după sine.

— Ia seama, Frank, băştinaşii! strigă el din fugă.

Zbârnâitul venea de la o săgeată în zbor. Probabil ca un trib din apropiere descoperise lagărul albilor şi spionase mai de mult. Râvniseră pesemne la uneltele aflate acolo şi atacau acum lagărul, cu gând să-i ia pe neaşteptate. În nici un caz nu puteau fi tovarăşi de-ai băştinaşilor răpiţi căci aceştia fuseseră aduşi de foarte departe.

George se afla acum în aceiaşi primejdie ca şi căutătorii de diamante şi trebuia să-şi apere propria lui viaţă. Singurul adăpost era în colibe, de aceea zorea într-acolo.

Dar bătrânul Frank se poticnea mereu şi cu mare greutate se putea ţine pe picioare. În cele din urmă murmură:

— Săgeata a fost otrăvită… Lasă, nu te mai trudi degeaba, băiatule… Cu mine s-a isprăvit. Mi-ai bucurat ultimele zile ale vieţii… parcă îl vedeam pe Johny al meu… Fugi, scapă-te pe tine… Nu pot trece dincoace din pricina focului… a, m-a nimerit iar o săgeată… fugi… fugi cât poţi! Ba nu, rămân lângă tine să te apăr…

Cu o energie de neînchipuit, bătrânul îşi îndreptă trupul şi alerga lipit de George. Din desiş săgeţile curgeau mereu, dar se înfigeau în carnea bătrânului pe când George rămânea neatins. Mai avea vreo treizeci de metri până la colibă, când auzi pe Snider răcnind:

— Veniţi repede! Cum vor ajunge la marginea potecii, băştinaşii sunt pierduţi… sari în crater, George şi eşti salvat!…

— Nu-l las pe Frank, răspunse inimosul tânăr. M-a apărat cu trupul său şi-i datorez viaţa…

Oricât de mică era distanţa până la colibă, George credea că nu va mai ajunge, dar înaintea lui se ivi Snider, în faţă cu

o pavăză de înălţimea unui om, apucă pe tovarăşul său cu o mână şi-l ridică în sus ca pe un fulg, în vreme ce săgeţile plouau în jurul lor.

— Fugi repede în colibă, băiete, strigă el, eu îţi slujesc de scut. Grăbeşte pe cât poţi, băştinaşii vor fi îndată la loc.

În sfârşit ajunseră la colibă. George se repezi înăuntru urmat de Snider care trânti cu putere uşa după el. În clipa următoare focul izbucni în desiş dogorind până departe.

Nu se auzi nici un ţipăt. Lumina ţinu numai câteva secunde apoi se făcu iar o beznă adâncă.

— Dumnezeu să-l ierte, murmură Snider, mişcat. Ce să le fac… aşa a fost să fie!

— Ce… ce-a fost asta? bolborosi George.

— Focul, George, focul care va împiedica pe viitor războiul. N-ai auzit nici un ţipăt, dar băştinaşii au fost toţi prefăcuţi în cenuşe. Vezi tu, de asta am vroit să te feresc. Pe oriunde ai fi încercat să fugi prin desiş, o astfel de soarta te aştepta. Tu îngrijeşte-l pe Frank, ca eu mă duc să pun alte capcane. Poate mai sunt şi alţi băştinaşi în urmă care vor încerca un nou atac după ce le va trece spaima. Bietul Frank! Nu e scăpare pentru el. Otrava sălbatecilor acestora o grozavă. Va muri însă uşor şi fără dureri. Rămâi lângă el să-i închizi ochii, băiatule.

George îşi spunea că acum ar avea cel mai bun prilej să fugă, dar privirile rugătoare ale muribundului cane îşi sacrificase viaţa pentru el îl opreau în loc.

Mângâia cu dragoste capul cărunt al bătrânului. Muribundul, care închisese o clipa ochii, îi deschise iar şi murmură cu o licărire de bucurie în privire:

— Jonny, băiatul tatii, ai venit? Da, da, tu eşti. Atunci totul n-a fost decât un vis urât. Acum pot dormi liniştit căci te voi revedea la deşteptare…

Şi bătrânul adormi de veci, cu un zâmbet de fericire pe buzele lui ofilite.

George rămase să vegheze mortul. Fuga i s-ar fi părut un sacrilegiu. ÎI durea sufletul şi-l mustra conştiinţa că din pricina lui murise bătrânul. Dacă nu l-ar fi ispitit el cu plimbarea în jurul craterului, ar, mai fi trăit poate încă multa vreme. Dar cina ştie dacă moartea nu-l scutise de alte suferinţe când Snider şi-ar fi înfăptuit planul său grozav.

După o jumătate de ceas albii se întoarseră.

— Sărmane Benjamin Frank, oftă chimistul, acum nu mai poţi lua parte la măreaţa noastră operă, Dar te vei întâlni în cer cu dragul tău Jonny de care ţi-era atâta dor. Dormi în pace, vechiul meu camarad!… Acum haideţi să-l

înmormântăm ai cinstea cuvenită, încheia Snider. Mâine avem de lucru.

Săpară o groapă lângă potecă, îşi lăsară trupul înăuntru. Snider spuse o scurtă rugăciune pornită din adâncul sufletului, pe urmă astupară groapa.

Nimănui nu-i mai era somn. Moartea lui Frank îi îndurerase pe toţi. Poate chiar că-i pândea iarăşi o nouă primejdie din partea băştinaşilor. Totuşi Snider sili pe George să se odihnească niţel.

A doua zi îşi văzură de treabă. George muncea acum fără tragere de inimă. Nici ceilalţi şi nici băştinaşii nu mai săpau cu atâta râvna. Ziua trecu fără ca să se fi întâmplat ceva deosebit. George se temea ca tatăl său şi camarazii, care vor fi văzut poate lumina de peste noapte, să nu încerce să se apropie de lagăr. Căpitanul ei a însă om chibzuit şi nu vroia să pună în primejdie viaţa copilului său şi a camarazilor.

Cele patru ceasuri de lucru de după-amiază erau pe sfârşite când George izbi cu târnăcopul într-un bulgăre de pământ ciudat care avea forma unei bile. Îşi stăpâni cu greu un ţipăt de uimire. Când bulgărele se sfărâmă văzu trei diamante de o mărime neînchipuită. Scoase repede batista din buzunar ca să-şi şteargă fruntea, apoi o lăsă să cadă la pământ. Când se aplecă să o ridice, înfăşură repede unul din diamante în ea şi-l strecură în buzunar. Pe urmă se ridică şi strigă:

— Domnule Snider, vino încoace să vezi ce am găsit.

VI.
NOROCUL LUI GEORGE.

ALERGARĂ TOŢI ÎNTR-ACOLO şi exclamaţiile de bucurie nu mai conteneau. Diamantele aveau fiecare mărimea unui ou da găină.

— Dragul meu, zise Snider, tu ne-ai adus într-adevăr noroc. Încă trei zile şi vom fi adunat destul pentru ce-mi trebuie. Peste o săptămână vei fi liber. Eu cred că sufletul lui Frank te-a ajutat să găseşti diamantele astea.

George se posomori. Nădăjduise ca prin găsirea acestor două pietre de mare preţ îşi câştigase libertatea. O clipă se gândi să-i dea lui Snider şi pe a treia, dar nu o făcu de ciudă.

La cină chimistul hotărî să cinstească amintirea lui Frank printr-un pahar de şampanie pe care o răci pe cale chimică, parcă ar fi fost ceasuri întregi la gheaţă.

Căutătorii de diamante erau foarte agitaţi. Bucuria de a fi găsit cele două pietre care preţuiau o avere şi alcoolul cu care nu mai erau deprinşi îi ameţi. George se gândi că ar avea cel

mai bun prilej de fugă după ce vor adormi ei. Se prefăcu obosit şi spuse lui Snider – care se cherchelise şi el binişor – ca se duce în colibă să se culce. Acesta vru să-l însoţească, pe urmă, când văzu că nu-l prea ţin picioarele, adăugă râzând că vine mai târziu. Nu uită însă să-l previe că a pus iar capcane pretutindeni.

Efectul acestora îl văzuse George cu groaza în ziua aceea. Oamenii din lagăr adunaseră în tăcere mormane de oase arse pe care le aruncaseră într-o singură groapă. Luminişul se mărise cu aproape şase metri din pricina focului.

George se întinse în pat şi aşteptă. Răbdarea îi era pusă la grea încercare şi numai încordarea îl ţinea treaz. În sfârşit albii veniră să se culce şi văzu spre bucuria lui că toţi erau beţi.

Rămase nemişcat încă un ceas până îi auzi sforăind, apoi se sculă şi păşi cu băgare de seamă spre patul lui Snider. Drept e că în clipa când vârî mâna sub căpătâiul bătrânului, simţi un fior prin tot trupul. Aci îşi ţinea Snider cheia de la coliba băştinaşilor. Mai era încă una, aceea de la un dulap mare din fundul încăperii unde încuiase bătrânul chimirul cu arme al tânărului, pe care trebuia să şi-l ia cu orice preţ. De câteva ori chiorul mişcă neliniştit capul, probabil că simţea prin somn apropierea cuiva. Totuşi George reuşi sa tragă cheile de sub pernă.

Răsuflă uşurat. Ce era mai greu se făcuse Merse în vârful picioarelor la dulap, îl descuia cu mare băgare de seamă şi-şi luă chimirul. Când îşi simţi armele lipite de trup, i se păru că e alt om. Acum nu-l mai putea opri nimeni.

Ieşi încetişor din colibei şi se duse să descuia pe a băştinaşilor. Auzi îndată pe Tolo şoptindu-i:

— Tuan, suntem gata. Nu putem însă trece prin foc.

— Ba o să trecem, răspunse cu încredere George. E careva printre voi care ştie să arunce cu îndemânare o suliţă?

După ce şuşuiră câtva timp, Tola împinse înainte un băştinaş voinic.

— Tuan, Kula se pricepe bine la aruncatul suliţei.

— Bine. Lângă coliba voastră e o legătură de nuiele de bambu. Kula să ia una mai groasă din ele şi s-o arunce în tufiş, aşa ca nuiaua să cadă de sus în jos între cele dintâi tufe care mărginesc poteca. Pe urmă să vie repede îndărăt în colibă ca să nu-l ajungă focul. După ce se va stinge, putem fugi spre ţărm. Ba nu, stai! Poate că mai sunt şi alte capcane în drum, de aceea trebuie să luăm mai multe beţe de acestea cu noi pe care să le aruncam din când în când în tufiş. Vom nimici astfel capcanele fără să păţim ceva.

— O, ce înţelept e Tuan, murmură Tola cu admiraţie. Aşa cred că o să meargă.

Făcură întocmai. În câteva clipe în jurul luminişului izbucniră flăcări care se stinseră însă repede.

George smuci uşa colibei şi o luă la fugă urmat de băştinaşi. Ajunseră repede la poteca pe care Tola o cunoştea foarte bine şi care ducea la coastă.

În lagăr nu se mişcase nimic. Snider şi tovarăşii săi nu văzuseră lumina focului sau dacă o văzuseră, îşi vor, fi închipuit ca visează. Drumul până la ţărm li se păru nesfârşit. Ajunşi aci, George aprinse lampa de buzunar şi dădu semnale spre submarin. Bărcile fură lăsate repede pe apă şi după zece minute tânărul era în braţele tatălui său. De prisos să spuneai bucuria camarazilor când îl văzură.

Doctorul Bertram examină diamantul şi spuse că preţuieşte o întreagă avere. Când întrebă pe George ce are de gând să facă mai târziu cu el, acesta răspunse că-l va duce în dar Sanjei.

Băştinaşii fură debarcaţi unde cerură ei, apoi submarinul îşi urmă calea îndreptându-se spre Malakka.

Planul lui Snider n-a fost se vede înfăptuit, căci niciodată camarazii n-au mai auzit vorbindu-se despre genialul chimist.

Sfârşitul volumului: **OMUL CU UN SINGUR OCHI.**

În numărul următor:

ORAŞUL MINUNILOR.

[1]
Tuan - stăpâne.

Table of Contents

[1]

Table of Contents

[1] 34